

עפ"ת 25181/09/21 - מיכל אסא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 25181-09-21 אסא נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 51151239111

בפני	כבוד השופט העמית יורם צלקובניק
מערכת	מיכל אסא
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

בפני ערעור כנגד דחיית בקשתה של המערערת להארכת מועד להישפט שהוגשה לבית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (המ"ש 21-07-2997) ביום 11.7.21 בגין דוח הנוגע לעבירת מהירות שבוצעה על ידה בעת שנהגה ברכבה ביום 30.1.21, בכפר סבא. על פי הדוח מדובר במהירות של 86 קמ"ש במקום המהירות המותרת של 60 קמ"ש, על פי תמרור 426 המגביל את גובה המהירות באותו קטע כביש.

המערערת שילמה את הקנס שהוטל עליה על פי הדוח עוד ביום 16.2.21; ביום 24.3.21 - כעולה מטענתה, הגישה באמצעות בא כוחה, בקשה למשטרת ישראל להישפט, שנדחתה על פי הבהרת המערערת, נוכח תשלום הקנס.

נטען כי המערערת כופרת בביצוע העבירה, וכי לא הוכח אילו תמרורים הוצבו בכביש. המערערת שילמה את הקנס כדי להימנע מתוספת פיגורים, ולא ידעה כי התשלום יחסום בפניה אפשרות להגשת בקשה להישפט, ויש לאפשר לה להעלות טיעוניה בבית המשפט.

בית משפט קמא (כב' השופט פרי) דחה בקשתה של המערערת. בהחלטה מיום 12.8.21 צוין כי נוכח תשלום הקנס השתכללה ההרשעה, וכי יפוי הכוח שהוגש לתיק הינו מיום 8.7.21 ומשכך, ובהיעדר אישור על משלוח דואר רשום, אין וודאות כי הבקשה להישפט הוגשה במועד הנטען.

בהודעת הערעור צוין כי צורף דוח מעקב משלוחים, המעיד, כך נטען, כי הבקשה להישפט הגיעה ליעדה ביום 30.3.21, וכי יש להתחשב בכך שהבקשה הוגשה במסגרת 90 הימים על פי סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982. עוד נטען כי לא עלה מהדוח כי השוטר בדק "קיומם של תמרורי 424 ו-426". בנוסף נטען כי בית המשפט שגה בקביעתו לגבי מועד חתימת יפוי הכוח, וכי תצהירה של המערערת הנספח לבקשה, הוא שנערך ביום 8.7.21.

אין מקום לקבלת הערעור.

נוכח תשלום הקנס, הגשת הבקשה להישפט, גם בסד הזמנים הקבוע, אינה מסייעת, וכבר נפסק כי "בקשה להישפט היא דרך פעולה חלופית לתשלום הקנס, וכי שעה שהמבקש שילם את הקנס רואים אותו 'כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו' - ומגבלת הזמנים המאפשרת להגיש בקשה להישפט בתוך תשעים הימים לפי סעיף 229(א)(2) לחסד"פ איננה חלה עוד בעניינו..." (רעפ 641/19 **אייל מילר נ' מדינת ישראל** 10.4.2019). טענת המערערת כי שילמה את הקנס בשל חששה מהיווצרות תוספת פיגורים אינה מתיישבת עם האפשרות לשלם את הקנס תוך 90 ימים, והמערערת שילמה את הקנס כשלושה שבועות לערך לאחר מועד ביצוע העבירה. עוד אציין כי לא הובהר מדוע הוגשה הבקשה להארכת מועד להישפט רק בחודש יולי, כשלושה חדשים לאחר הגשת הבקשה להישפט.

בנסיבות אלה לא עולה טעם מיוחד להתיר הגשת בקשה להארכת מועד להישפט חרף תשלום הקנס.

אין אני רואה גם מקום לטענה בדבר עיוות דין. מדוח העבירה עולה כי הנהיגה בוצעה "בדרך עירונית המסומנת בתמרור 426", בו צוינה הגבלת מהירות עד 60 קמ"ש. פשיטא שמוצב במקום תמרור 426 המגביל את מהירות הנסיעה למהירות המצוינת בתמרור (הודעת התעבורה (קביעת לוח תמרורים), תשע"א-2010). ב"כ המערער טען כי איזכור התמרור אינו מופיע כנדרש, בתיאור "נסיבות המקרה" בדוח, אלא ב"תיאור העבירה" אולם לא ראיתי כל נפקות לעניין זה, כאשר לא יכול להיות חולק מקריאת הדוח מהי כוונת הדברים. בנוסף יש לציין כי מדברי המערערת המופיעים בדוח, עולה כי אינה חולקת על המהירות שנמדדה, ואף הביעה צער.

נוכח האמור, נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשפ"ב, 19 נובמבר 2021, בהעדר
הצדדים.